

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

Home ric, home pobre

Un dels individus als quals va fer la pasqua el magistrat jutge **Lluís Manglano**, que és a la criptonita, és **José Balaguer Cervera**, personatge que va aprofitar la resplendor política d'altres inculpats per a passar desapercebut entre la concurrència

Des del punt de vista de la sincronia, el senyor Balaguer, a banda de les implicacions en l'assumpte presumpte —unes concessions poc transparents, obtingudes del consistori de Madrid, i unes hipotètiques irregularitats en les transaccions de l'empresa—, és president del consell d'administració d'ETRA (Electronic Traffic S.A.), un grup de societats que s'ocupen de la regulació electrònica del trànsit, l'electrònica industrial i l'enllumenat públic. La composició del grup s'estructura en una sèrie de societats situades en funció d'una parcel·lació regional-comercial de la península; i conformen el bloc: BACER S.A. (Balaguer Cervera), ESYCSA (Equipos de Senalización y Control), IMPASA, LUMICAN S.L., MURTRAFIC S.A., RAVSA (Regulación Automática Viaria) i Valenciana de Senalizaciones S.A.. En total, un negoci gens discret que, per exemplificar, el 1986, set anys després de la seua fundació, facturava —són dades subministrades pel grup en qüestió— 2.662.624.000 pessetes, mentre que n'invertia 108.500.000.

Però des del punt de vista de la diacronia, el senyor Balaguer, coses de la vida, es va estrenar en l'àmbit empresarial com a ajudant d'una funerària, per nom Meliá, de la localitat on va nàixer. Balaguer, durant aquells anys tan instructius, va realitzar faenes pròpies de l'ofici —amb la familiaritat i la naturalitat de l'ofici—, com fer les explicacions oportunes sobre les prestacions de tal o tal fèretre, l'envasat i el transport, en condicions òptimes, d'una quantitat raonable de *fiambres*. Exercit en la pro-

fessió, la va abandonar i es va associar amb el seu germà, que tenia nocions d'electricitat i regentava un talleret de reparacions. En un obrir i tancar d'ulls el talleret es va convertir en BACER S.A., el 1973, i d'ací a ETRA va ser bufar i fer ampolles.

La nova companyia es va formar l'any 1979, a causa de la desaparició de l'empresa que en aquell moment dominava el sector. I el salt de negociet d'escassa envergadura a empresa líder en el ram es va consumir sense que els que ho van viure amb proximitat puguen donar-ne crèdit. Sobre el cas funciona una llegenda, difícilment demostrable però fàcilment ingressable en els paràmetres de la versemblança, que explica que en l'operació de progrés va participar l'ex-alcaldede València, **Miguel Ramón Izquierdo**, el qual va tenir al seu control els destins municipals de la ciutat entre 1973 i 1979, anys que, potser només és una casualitat, es corresponen amb l'ascensió empresarial de Balaguer.

L'ex-diputat a Madrid per Unió Valenciana i Balaguer —més casualitats— comparteixen ideologia i són membres d'una mateixa associació cívico-religiosa, circumstàncies que, si més no, ja revelen un front d'interessos políticospirituals comú. I, certament, deixant a un costat el mig plànol d'aquest botí que algun dia completarem, si en un sistema democràtic consolidat i transpirat són factibles les maneres de l'hampa, com demostra l'actualitat, pot posar els pèls de punta només pensar en les dimensions del negoci durant l'etapa absoluta que va presidir el que després seria *la nostra veu* a Madrid.

Els pactes de la por

La setmana que hem consumit, des-

prés de dos anys d'hostilitats cordialíssimes, el secretari general del Partit dels Socialistes Catalans (PSC) i el president de Convergència Democràtica de Catalunya, **Raimon Obiols** i **Jordi Pujol**, respectivament, van formalitzar un pacte de no bel·ligerància entre les formacions que l'un i l'altre representen. De fet, un acord d'intencions similars ja s'havia posat en funcionament a esferes estatals entre el PSOE i CiU, i, pura coherència, ja només quedava per sancionar-ne un altre de dimensions autonòmiques.

Ben mirat, les capitulacions es produeixen en un marc de temor a la pèrdua de les majories absolutes, circumstància que ja assaboreix el PSOE en el Congrés dels Diputats de Madrid. La incomoditat de la majoria simple, si revisem determinades actituds parlamentàries recents, ja s'ha pal·liat amb més o menys eficàcia. Es fa improbable una altra interpretació sobre l'abstenció de nacionalistes bascos i catalans en la moció de confiança a què es va sotmetre **Felipe González**, que era una manera com una altra de beneir-lo davant l'interès depredador de les altres forces que configuren l'oposició. O la discreció mantinguda pel Partit Nacionalista Basc (PNB) i CiU pel que fa al cas **Juan Guerra**.

Com a contrapartida a aquestes *fidelitats* els nacionalistes bascos han obtingut, aparentment, una concessió: l'*ertzaintza* ha quedat convertida en l'única i exclusiva policia d'Euskadi, una antiga aspiració del PNB. I els nacionalistes catalans, idènticament, han vist satisfetes un parell de reivindicacions: l'assumpció del català com a llengua d'estat —els famosos serrells lingüístics—, aspecte que el ministre **Joaquín Almunia** ha cancel·lat i resolt amb una dotació de 7.000 milions de pessetes, i el pre-acord sobre el finançament autonòmic, a resultes del qual el Parlament de Catalunya elaborarà un projecte que estipule els procediments per a liquidar el model estatal

sabut.

El mòbil del pacte entre CiU i PSC, fet i fet, també és el mateix que el que ha impulsat el PSOE a l'entesa amb altres forces relativament pròximes: el temor. El temor del PSC a perdre l'alcaldia de Barcelona en els comicis del 91, per una banda, i el temor de CiU a perdre la majoria absoluta l'any 92. La lectura subterrània apunta que CiU renunciarà a l'obtenció del consistori barceloní a canvi de mantenir l'hegemonia en la Generalitat. És obvi endevinar les conseqüències que tindria per al PSC que **Pasqual Maragall** seguira la inauguració dels Jocs Olímpics des del seu televisor, i que CiU hagera de governar amb dificultats.

¿Quines coses poden fer perillar la continuïtat de Pasqual Maragall en l'alcaldia? Sense dubte, una campanya cruenta que denunciï el funcionament pesant de l'organització olímpica i la dilació en l'execució dels seus preparatius, i, probablement, una miqueta de demagògia sobre el caos infraestructural metropolità. Per contra, ¿què pot deteriorar electoralment a CiU? Bàsicament, una altra campanya de similars proporcions sobre el pla de residus, que tanta irritació popular ha ocasionat en els últims mesos.

Les claus del pacte, en conseqüència, consistiran a acotar el terreny de la disputa i prescindir de l'artilleria pesada durant les pròximes confrontacions electorals. Per descomptat que això no implicarà en cap moment la renúncia de les dues formacions a fer campanyes contundents d'acord amb els seus idearis polítics. Aquesta solució de relleus salomònics perquè tot continue com està, òbviament exigeix implícitament un sacrifici per banda. El PSC haurà d'immolar Raimon Obiols i guardar-se'l en salmorra o en formol per a millors —pitjors, en aquest cas— ocasions, i CiU haurà de fer igual amb **Josep Maria Cullerell**, les eternes alternatives antagoniques a Pujol i Maragall. Coses del mercat.